

Дејан САВОВСКИ

ТЕАТАР НА АПСУРДНОСТА

М

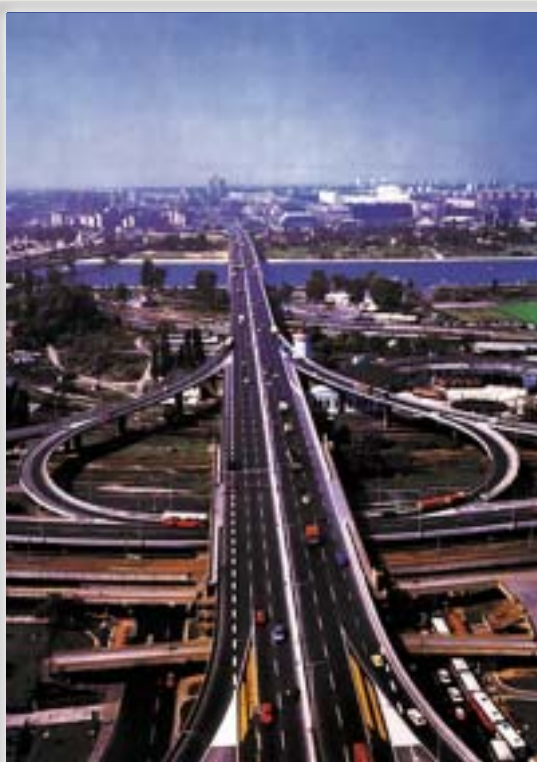
ожеби за многумина периодот од прогласувањето на независноста, што претставува континуитет на македонскиот државотворен порив па

сè до денес, е премногу краток за да се даде одговор на прашањето дали македонската реалност е токму таква како што ја замислувавме ние и нашите предци. Дали ја надминавме состојбата на традиционалниот македонски дух, односно синдромот на самоуништување. Очигледно НЕ. Повторно се делиме на државници и на антидржавници, на патриоти и на квазипатриоти, на кодоши и на шпиуни. И повторно завист, самоуништување, подметнување, меѓусебна нетрпеливост. Циниците на ова би рекле дека можеби е подобро повторно да се преброиме. И до кога така? И денес персонализацијата за македонскиот човек е жртва на внатрешно политички игри и нација која сè уште е понижувана, обесправувана. И сè некој нè доведува во искушение. Но, нели ни Свети Петар не му одолеал на искушението. Ако до не така одамна го обвинувавме Белград за ерозија на македонската национална свест, а без тоа нема духовно обединување, денес повторно бараме вина во друг. Дозволивме секој да си земе историско право да врши поделба на суверенитетот на нашава држава и да ни наметнува смислени пропаганди, кои се лишени од секакви научни основи. Тука сè уште за минатото (СФРЈугославија) се зборува со романтичарски занес. Навистина се прашувам што било потешко, да се биде Македонец во Југославија или денес Македонец во сопствената држава? Затоа рецидивите на ваквата македонска политичка еманципација се видливи и сега, и затоа државата денес се доведува во состојба на свршен чин, во состојба на безизлез. Очигледно не сме ги прележале сите детски болести, го прескокнавме пубертетот, а се однесуваме како да сме во зрело доба. Дај Боже сè ова да не го доведе во пра-

шање нашето национално битие. Од тоа ќе зависи дали и натаму македонската кауза ќе лебди над овие простори. Сепак, основен фокус на оваа колумна е да се обидам да ја објаснам баналноста, бесмисленоста на спорештото дали ние постоиме кога и навистина постоиме, но само во еден сегмент на нашето историско премрежје, но кое претставува континуитет. Во најдолг период по Втората светска војна, во рамките на тогашната југос-

идентитетот, и малцинството, со Бугарија повторно со националниот идентитет и јазикот, со Србија околу статусот на Македонската православна црква се присутни до ден денес и претставуваат сериозна пречка за нашиот натамошен развој.

Но, и токму тогаш се случи театарот на апсурдноста и дојде до израз нашето медиокритетство, хипокризија и криза на идентитетот. Прво се уништија најдобрите чеда на револуцијата, како Шатев, Брашнаров, Ченто, Марковски, со цел да му се додвориме на тогашниот идеолошки фараон, при што подоцна се премина и на спроведување на колективна амнезија во однос на нашето историско минато низ милениуми. Сè ова е одраз на денешнава состојба. Затоа моравме да прифатиме многу компромиси, бранејќи го својот суверенитет, покажувајќи добри намери во водењето на надворешната политика. Најголемиот компромис беше направен кога го прифативме референтното име како главен предуслов за прием во Обединетите нации. Европската унија, и тогаш и сега, манифестира неволност за брзо да ни ја признае земјата заради грчкиот став и оспорувањето на нашиот идентитет. Но, што ќе беше со нас ако тоа не го сторевме, затоа што нашата меѓународна позиција почна да се зајакнува токму по приемот во ОН и прашањето е зошто денес се анализираат само последиците, а не и причините. Со ова не го амнестирам од вина тогашниот државен врв, но сепак некои прашања заслужуваат одговор и анализа. Односот на Европската унија е приказна сама за себе и тешко дека ќе добиеме признање за нејзините грешки. Всушност, и не е толку потребно тоа

**ОД ЦЕЛТА ВОДАТ
ИЛЈАДА ПАТИШТА, НО
ДО ЦЕЛТА САМО ЕДЕН.**

ловенска федерација постоеше илузија и впечаток дека Македонија ги има разрешено сите суштински прашања, како во однос со другите републики, така и од аспект на својата меѓународна позиција. Неразрешените прашања со Грција околу името,

признание, колку нејзината подготвеност да ја погледне вистината в очи и да ја преиспита нејзината концепција. Останува да заклучам дека духовното обединување за нас Македонците е историска реалност и можност, затоа што сè друго би било антимакедонско и би се косело со вековната кауза.